

TİRTİLİN KANATLARI

Elif Dîla KÖMÜRGÖZ

Editör

Ayşe Sağlam

Kapak Tasarımı

Yusuf Anar

Son Okuma

Büşra Şahin

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-7237-67-3

1. Baskı: Ocak 2023

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altın-tepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

VADİ GRAFİK TASARIM VE REKLAM LTD.ŞTİ.

Yenimahalle / ANKARA

Sertifika no: 47479

TİRTİLİN KANATLARI

İnsanoğlunun farklılıkları yok etme, özgünleşirken
kudretli olanla bağ kurma yolculuğu. Kişisel ve bütünsel
sağaltımın serüveni!

Elif Dîla KÖMÜRGÖZ

İÇİNDEKİLER

Giriş 1 Teşekkür	1
Giriş 2 Önsöz	5
1. BÖLÜM İlk Oturum - Tanışma ve Tırtılın Kanatları	7
2. BÖLÜM Buluşma	21
3. BÖLÜM Kaos	26
4. BÖLÜM İsyen	34
5. BÖLÜM Sorular	38
6. BÖLÜM Dönüşüm	44
7. BÖLÜM Teklif	57
8. BÖLÜM Gönlün Yolu	65
9. BÖLÜM Davet	80
10. BÖLÜM İkinci Oturum - Tırtılın Kanatları	82
11. BÖLÜM Nikâh	96
12. BÖLÜM Gizemli İki Adam	102
13. BÖLÜM Üçüncü Oturum - Şükür Memesi	121
14. BÖLÜM <i>Şahane Hayat</i> Film Gösterimi	144
15. BÖLÜM Dördüncü Oturum - Tırtılın Kanatları	157
16. BÖLÜM Temizlik, Nikâh Yemeği ve Yangın	175
17. BÖLÜM Beşinci Oturum - Tırtılın Kanatları	194
• İnanç Özgürleştirir	
• Edep ve Resul Ahlakı	
• Atatürk'ün Çağdaşlık Anlayışı ve Köken Araştırmaları	
18. BÖLÜM Aralığın İlk Haftası	219
19. BÖLÜM Altıncı Oturum - Tırtılın Kanatları	224
• Nefesin Dengeli Bir Yaşam Üzerindeki Etkisi	
• Hayallerimdeki Ülke	

• Toplumda Kültürel Ayrışım ve Psikolojik Etkileri

20. BÖLÜM Manevi Şölene Hazırlık	256
21. BÖLÜM Konya'ya Seyahat	261
22. BÖLÜM Yedinci Özel Oturum - KONYA	288
23. BÖLÜM Başarının Sırrı	301
24. BÖLÜM Fakir Hilkatî'nin Şeb-i Arûs Sohbeti	304
25. BÖLÜM Son Oturum Öncesi	323
26. BÖLÜM Sekizinci ve Son Oturum	330

İlhamı alan, öncelikle İlham kaynağına şükrederken bu
eseri kendisini yetiştiren güzide insanlara, ebeveynleri; Cengiz
& Nurdan Kökçü'ye, biricik kızı Gökçe'ye ve manen hep
kendisini destekleyen öğretmenleri Süheyla Cankat ve Adile Y.
Hakçı'ya sevgiyle ithaf eder.

Teşekkür

En öncelikli şükranım; bu ilhamı bize nasip eden, bizden bize yol açan ve şah damarından yakın olanadır!

Ortaokul sıralarında maneviyatın seyrini genişleten, sevgi ve ahlak öncelikli dersler veren Din Kültürü Öğretmenim Sn. Süheyla Cankat Hanım'a ve Edebiyat Öğretmenim Sn. Adile Yasemin Hacı Hanım'a, verdikleri destek için canıgönülden müteşekkirim.

Dünya seyrindeki rehberlerim olan canım annem ve babam Nurdan ve Cengiz Kökçü'ye de bana daima güç ve cesaret verdikleri, beni sevgiyle güven içinde, özgür yanımlı baskılamadan büyüttükleri; tüm imkânlarını kardeşimle benim önümüze serdikleri; okumamıza, gelişmemize hep ve her yönden destek oldukları, yaşamdaki virajlarımda tüm hırçınlıklarına rağmen bana katlandıkları, sevmekten asla vazgeçmeyip her daim şefkatle davrandıkları ve sayamayacağım nice katkı dolu şey için sonsuz teşekkürü bir borç bilirim!

Küçük meleğim Gökçe'me ve bana güler yüzüyle, bilgeliğiyle örnek olan eşim Gökhan'a da ayrıca kucak dolusu teşekkür ederim.

Aslen bu ilk basılı ilhamımı onlara ithaf etmek dileğindeyim.

Yaşamda karşıma çıkan, şu idrakimde kader gereği etkin olan tüm dost, ahab, yâren ve akrabalarım ve aynı zamanda çeşitli fikir ayrılıkları yaşadığım ama hızlı birer öğretici olduklarına inandığım herkese teşekkürlerimi sunarım.

Bu ilhamı basıma hazırlamama yardım eden ve bana bu aşamada çok kıymetli değerler katan tüm kıymetli dostlara da sonsuz teşekkürler.

Bütünün hayrına olması dileklerimle!

İlhamı Alan Hakkında

Merhaba, bendeniz Elif Dila Kömürgöz. 1971'den beri eğriyle doğrusuyla yaşamaya ve fark ettiklerini bir vesile ile paylaşmaya çalışan bir yaşam yolcusuyum. İlk eğitimime memleketim olan Elazığ'da başlamış olup orta ve liseyi 1979'da yaşadığımız İstanbul'da tamamladım.

1995 yılında Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi, Rus Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun olduktan sonra şifa, edebiyat, öğretmenlik, çevirmenlik, asistanlık, biyofeedback terapistliği gibi görevleri ifa ettim. Eğitim sonrası süreçte Üsküdar Musiki Cemiyeti kursiyerliği ile amatör yorumculuk faaliyetleri bir taraftan devam etti.

2021 yılında da Anadolu Üniversitesi Radyo TV Programcılığı ön lisans eğitimimi bitirmiş bulunmaktayım ve eşimle açtığımız *Nitelikli Hayat* YouTube kanalında video makaleler yayınlamaktayız. Bunun yanı sıra Theta Healing eğitimiyle @Niteliklihayat.theta adlı instagram sayfasında şifa konulu paylaşımlarda bulunmakta ve <https://holistikyol.blogspot.com/> sayfasında hayata dair yazılar yayımlamaktayım naçizane.

Elinizdeki yarı otobiyografik, yarı kurgu eserde de kısmen serpiştirildiği üzere iki kez evlendim ve bir kızım dünyaya geldi. Ortak bilinçten adım adım sızan farkındalıklar süzülüp bir konuyla bezenmiş ve bu sayfalara damıtılmıştır. Seyrinizin bereketini görmeniz dileklerimle farkındalığınıza sevgiyle sunarım.

ÖNSÖZ

Sevgili Okur,

Yıllar evvel, geçen bin yılın sonunda deneme yazarak içimi dökmüştüm. Sonra ona bir sohbet havası katıp içsel diyaloglar eklemek nasip oldu. Mistik şeylere ilgim vardı ve sanki çağım-dan en az yirmi yıl sonraki işlerdi bunlar. Yayınlamaya uğraştım ama olamadı o vakit!

Bendenizi manen zenginleştiren sufizm, o dönemde yaşa-mıma henüz yeni ışıtmış olduğundan öncesinde ısrarcı oldu-ğum eski mistik kafalı bölümleri birkaç küçük sayfa hariç bu projeden çıkarıp yepyeni bir damıtılmışlıkla yeniden ve baştan denemek istedim.

İçinde psikoloji de, mistisizm de, ulusalcılık da var; evrensel-lik de yaşama katışan maneviyat olan sufizm de var, devrimcilik de...

İki idolüm oldu; ikisinin de isimlerinden biri Mustafa! İkisi-ne olan sevgimden de taviz vermeden bir sentez yapalım dedik. İçinde yaşam olsun, etkileşim olsun, seminer tutanağı gibi akış-kan bilgi ve “Birlik İlmi” olsun diledik. Ortaya karışık olan bir Elif’ten, bu kez potansiyeli sınırsız bir “Gönül Sahibi”¹ konu-şun; biz niyet edelim, O² kendini yaysın, ısıtsın, sizin de içinizi sarmalasın, şefkatle ısıtsın istedik.

1 **Editör Notu:** Kitapta yer alan ve cins isim olarak bilinen bazı kelimeler, yazar tarafından Yaratıcı’yı ifade ettikleri için özellikle özel isim olarak kul-lanılmıştır.

2 Gönülün sahibi Kadiri Mutlak yani, Yaratıcı.

Canım okuyucu,

Bu alışma senin ihamlarına ve farkındalığına bir nebze dokunur; sen de içinde özünden, sözünden, sevgisinden, kapsayıcılığından, birliğinden, vatanından, maneviyatından taviz vermeyen birini bulursan ve onu b t n n hayrına çok seversen, hele de bu ilhamı kendi ilhamına katıp dünyanın korku dolu düzlemini “Kelebek Etkisiyle” birlikte değiştirebilirsek ve bilinç rotasını sevgiye çevirmeyi murat edersen ne mutlu bana!

Dilerim ki kendi özgün yolunu b t n n hayrına kat eden “ zg r ve  zg n Kelebekler” olarak sevgiyi sevinçle yayalım hep birlikte!

1. BÖLÜM

İLK OTURUM

TANIŞMA VE TIRTILIN KANATLARI

“UYAN UYAN UYAN”
Diyen bir ses duyarsan içinde
Onu muhakkak dinle
Belki sevdanı fısıldıyordur kim bilir
Belki de seni, sevgiyle “kendine” getiriyordur!

Sert ve yağmurlu bir kasım akşamıydı. Yalnız ve onurlu ülkenin en kozmopolit ve gelişkin kentinde, nazlı gelin gibi edalı bir şehir olan İstanbul’da işten eve dönüş telaşı başlamış; insanlar ciddi ya da memnuniyetsiz yüzlerine beylik maskeleri takmış, bir o yana bir bu yana koşuşturuyorlardı. Bilhassa çalışanlar, yağmurlu günlere has o çileli yolculukla adım adım özgür saatlerine ilerlemekteydiler.

Bu edalı kentin şanslı sakinlerinden biri olan Bilun, telaşla kornaya bastı. Genç bir yeni yetmeyken babasının çalışma odasında kısa bir an tanıştığı bir hanımı, sosyal medya kanalıyla daha birkaç gün evvel bulmuş, hatta bu akşamki seminerine davet bile edilmişti. Seminer yarım saat içinde başlayacaktı ancak ne var ki yağmur soslu, meşhur İstanbul trafiği zerre kadar ilerlemiyordu.

Bilun’un belleğinde, Gülfem Yolcu’yu ilk gördüğü an canlandı. O ukala, kaknem, kibirli babasına nasıl da kibarca gerekli cevabı vermişti. Kitabı belki de hiç yayımlanmayacaktı ama o,

kırmadan doğruları bir bir s  yleyebilmişti. Annesi de babasına hemen hemen böyle davranmıştı ama yaklaşımı nedeniyle itibar görmemiş, kale alınmamış, hatta terk edilmiş ve yalnız kalmıştı. Aslında ruhunun derinlerinde, tüm kusurlarına rağmen babasına kızamayan köşk, örselenmiş bir kız çocuğu vardı. Tüm eğitimleri, dersleri, terapi ve seminerleri o ateist ve yalnız adamı ‘‘hakikatle’’ tanıştırmak ve içindeki o sert mermeri delmek i in dinleyip öğreniyordu. Yine aynı derinliklerde, anneciğini mutlu ve huzurlu görmeyi umuyor; onun da eski eşiyle yeniden ama bu kez sahici, duygulara dokunan yeni bir ilişki kurması için yüreğinde dilekler ve dualar barındırıyordu.

Bilun; şanslı doğmuş, iyi eğitim almış biri olarak en çok da ülkesinin durumu için kaygılanmaktaydı. Ülkede yaşayan eğitlimli kişiler, olan biten tüm zamane aymazlıklarını umursamazlıkla karşılıyor; eğitim açısından ve ekonomik olarak o kadar şanslı olamayanlar da cehaletle olan biteni yanlış yorumluyor ve çok kolay kandırılıyorlardı.

Olumlu düşünce, mistik terapiler, şifaya dair şeyler ilgisini   ekiyorken aynı zamanda annesinin teslim olmuş, dingin ruhuna da hayranlık besliyordu. Bu mistik işlere, işte Gülfem Hanım ile babası ilk konuştukları gün, yani kibarca babasının ağzının payının verildiği gün dalmıştı. Akabinde, ardından fırlatılan kitap taslağını çaktırmadan alıp okumuş ve yine fark ettirmeden yerine koymuştu.

Evet, bu seferki yazarın biraz karmaşık ve alışılmadı  bir tarzı vardı ama i inin sesini duymak ve içsel tasvir yapmak, h  liyle dışarıdakinden daha karmaşık ve alışılmadı  idi!

Neyse ki polis gelince trafikteki karmaşa biraz   z  lm  ş, Bilun dikkatini yeniden yola verebilmişti. Etkinliğe biraz gecikecek ya da kıl payı yetişebilecekti. Ne de olsa vakte riayet edilmeyen, deforme olmuş değerlerin gitgide baskın çıktığı bir toplumda nefes alıyorlardı. Neredeyse hiç kimse, hiçbir yere vaktinde yetişemiyordu; hatta daha da vahimi, bunu umursamı-

yordu. Oysa anneciği ona, “Hakikat Yolu”nu ince ince, ne güzel anlatır ve maneviyatın temelini ahlak olduğunu daima ne latif sözlerle vurgulardı. Vakte riayet de etik olarak toplumun düzeni için son derece önemliydi. Bu sebeple o kadicık gecikmesi bile Bilun’da utanç yaratmıştı.

Birkaç defa Gülfem Hanım’la telefonda uzun uzun konuşmuşlar, müthiş bir ruhsal ve zihinsel uyum yakalamışlardı. Gülfem Hanım’ın Rus filolojisini bitirmesini takip eden yıllardaki çalışmalarını eski taslaktan biraz anımsıyordu. Annelikle birlikte iş yaşamından bir dönem kopmuş olduğunu, büyütürken kızı Defne’yle gerektiği gibi ilgilenmek namına, genellikle vaktini kendisinin ayarladığı işler yaptığını; sağlıklı yaşam için orijinal ürün ve sistemleri tanıttığı bir dönem geçirdiğini yeni öğrenmişti. Sonrasında Gülfem, “Biyofeedback Terapistliği” ile ilgili bir dizi eğitim gördüğünü ancak şu aralar, sigorta sorunları daha fazla büyümesin ve dengeli bir maddi girdi olsun, diye boş vaktinde yazı hobisine de vakit ayırabileceğini; düzenli saati ve maaşı olan bir işte çalıştığını da eklemişti. Ayrıntıları yüz yüze konuşmak için sabırsızlanıyordu. Ayrıca o konuşmalarında Gülfem, kendini geliştirmenin yanı sıra merak duygusunu canlı tutmak için yeni eğitimler aldığından ve edindiği “ilmi toprağa götürecek olma” kaygısıyla bu seminerleri ücretsiz olarak yapmak niyetinde olduğundan da bahsetmişti. “İçimde,” demişti, “öyle büyük bir coşkuyla huzuru yayma arzusu yatıyor ki sanki tüm olumsuzlukları yok edecek kudrette olan bu hissi çok önemsiyorum. Onu bana İlham Eden’i de öyle!”

Yedi dakika gecikmeyle seminer salonuna yetişti. Henüz salonun yarısından fazlası bile dolmamıştı. Kapının yanında, arka sıradan her an sıvışmak üzere hazır olsa da tedirgin ve meraklı bir bakışla semineri dinleyen kadına, “Çok zaman geçti mi?” diye sorduğunda, geç kalanların beş dakika kadar beklenip programın başlatılmış olduğunu öğrendi. Gülfem Hanım’ı takdim eden bey, tam sözü ona vermişti ki Bilun içeri süzülüp önden ikinci sıraya sessizce oturdu.

Gülfem Hanım, izleyicisiyle gönülden bir göz teması kurmuş, niyetini sabahın er saatlerinden itibaren sahih tutmuş ve onu ‘‘hakikat’’ hakkında konuşturacak gerçek bir ‘‘kuvvenin’’ rehberliğinde gerekli ritüellerini, dileklerini yapmış ve sahne almıştı.

Daha seminerin ilk dakikalarında, genç, güzel, dingin ve sade bir hanımın,   nlerde bir yere yerleşmeye çalıştığı gözlerinden kaçmamış ve onu hemen tanı mıştı. Ragıp Bey’in bilge kızı, Bilun olmalıydı bu hanım. Bilun da gözüyle, eliyle selam verip yerine öyle geçmişti. Son telefon görüşmelerinde, hafta sonu görüşme talebinde bulunan Bilun’a, şehir dışında olacağından dolayı bu seminere gelmesini kendi teklif etmişti. Sıcak birer tebessüm eşliğinde gözleriyle gülümseyerek selamlaştılar ve Gülfem s  ze girmişti.

‘‘Bu ilk buluşmamızda, hepimiz huzur ve esenlik bulalım diye, izin verirseniz sözlerime ‘Yaratıcı Kudret’e’ hürmeten, Rahman ve Rahim olan ismini anarak başlamak istiyorum. O ki tüm her şeyin sahibi ve vekilidir. Tüm sözler, iznini O’ndan almaz ise g  d  k kalmak boyunlarının borcudur. O’dur ki bizi buraya toplanan, bizim i  imize birlik sevgisini ve coşkusunu koyan!’’

Bu esnada arka koltuklarda uğultular yükselmeye başladı. Bir adam cesaret edip hır  n bir tavırla bağırdı. ‘‘Sen de mi yobaz çıktın yoksa Gülfem Hanım?’’

Gülfem ona, ‘‘Semineri sonuna dek dinlerseniz sonunda sorularınıza elbette yanıt vereceğim. Sizden sadece s  k  net ve sabır rica ediyorum.’’ demekle yetindi.

‘‘  ncelikle bendeniz Gülfem Yolcu, buradaki en iştahlı öğrencilerden biriyim. Sizler de bir nevi benim   ğretmenimsiniz. Burada hatalarım, eksikliklerim, kusurlarımla varım. G  nl  ne hangi ilim iletilmiş ise ancak onu paylaşan ve sizden de kendi   ıkarımlarınızı duymaya heves etmiş bir çeşit yönetici, bir gözlemci gibi de görebilirsiniz bendenizi. Bana adımla hitap edebi-

lır, istediğiniz zaman paylaşımda bulunabilir, rahat olabilirsiniz. Programlarımız içindeki bazı konularda yetkin olan kişilere de yer yer söz vereceğiz elbette. Saygı ve sevgi çerçevesinde, birbirimizi geliştirip samimiyetle akışta olursak ruhsal düzlemde zenginleşeceğimize de kesinlikle eminim.

“Haydi, interaktif olalım isterseniz. Burada hepimiz için içine girelim. Birbirimizden bir farkımız yok. Dediğim gibi ben de sizden pek çok şey öğreneceğim. Bazen katkılarımla olacak, bazen sizin katkılarınızı dinleyeceğiz.” dedi ve slaydına geri döndü.

“Söz Öz’e hayrandır. Sözde kalırsak Öz’e ulaşamayız; Öz’e ulaşıp söze dökemezsek bir faydamız dokunmaz. Oysa biz neyi hedefledik? Tırtılın kanatlarını! Evet! *Tırtılın Kanatlarını!* Yani gelişkin birer ‘kelebek’ olmayı!

“Soruları önce ben sorayım, sonra da siz! Sizce buna engel olan ne olabilir? Tırtılıımızın canla başla çalışıp kozasını delmesine ne engel olur ya da onu ne tüketir?”

“Sabırsızlık mı?” diye atıldı Bilun!

“Çok doğru! O kanatlar için bizzat mücadele etmemiz gerek ancak birileri, sabırsızca davranıp bizim yerimize gereğini yapıyor, öyle değil mi?”

“Evet, haklısınız!” dedi Bilun.

“Oysa kanatlar çıkarsa hakikaten özgürleşeceğiz, özgünleşeceğiz; neşe saçaçağız ve fayda vereceğiz!” diye devam etti Gülfem.

“Bir de taammüden uyutmak var!” dedi topluluktan bir adam.

Gülfem, “Biraz açar mısınız lütfen?” diye sordu.

“Birileri bilerek özgür ve özgün olmamızı istemiyor olabilir!” diye yanıtladı aynı adam.

“Anladım! Kasten, diyorsunuz yani!”

“Evet!”

“Aymazlık da var!” dedi orta yaşı bir kadın.

“Umursamıyor muyuz   zg  r ve renkli kanatları sizce?” diye sordu bu kez Gülfem.

“Evet. Kanatlarımız   karsa özgürlükten korkuyor ve   teliyoruz belki.” dedi genç bir adam!

“İşte, sizi buraya toplayan öz, sözlerinizle sizi uyandırmak, size şevk katmak, cesaretlendirmek, sabırla yüreklendirmek istiyor.

“Bir dizi interaktif seminer çalışması yapmayı nicedir düşünüyordum ama s  z  m cesaretsizdi, silikleşmişti; şevkini yitirmiş, boynunu b  km  şt  ; y  reksizdi, kanatsızdı! Hatta ve hatta uçuk ka  ık, deli dolu, iyimserliğin doruklarında ve bir hayli saftirikti! Beni kandırmak, uzmanlık istemezdi yani. Belki h  l   daha da öyledir. Alıştım bu h  lime, barıştım da! İnanır mısınız, ihtiyatlı birine nazaran her zaman çokça korundum da   stelik. Benden ötürü kimseye zarar gelmesin, diye dualar ettiğimden çok şükür ki büyük çaplı bir ziyan da gelmedi yakınlarıma,   evremdekilere.

Bu çalışmalarda da hayalim ve hedefim şudur: Tek tek gelişerek bütün bir resmin içinde dinamik ve sevgi dolu bir toplum olmak! Yerel değerleri umursayan, küresel hassasiyetleri gözetten, sevgi dolu insanların toplumu...

O sebepten bencillik, demezsek teke inip t  m   şifalandırmak i  in teki, bireyi ‘bütüne’ ba  lamak inancındaydım; h  l   da aynı inan  tayım.   slubum belki değişmiş olabilir ama temelde böyle düşünüyorum!

Bizler neye inanırsak inanalım, özde aynıyız! Bir şeyler ters ba  lanmış, yanlış kodlanmış olabilir ama tek kaynaktan beslendik. Sonra yaşamı algılayışımız, onu okuma ve düşüncelerin id-

resi hususundaki farklılıklarla yani nefse, egoya, benliğe bağlı arızalarla değişim gösterdi.

‘Ego-benlik’ kendimizi ‘bütünden’ ayrı gösteren bir virüs gibi içimize kondu ve bizim ayrılıkları tekrar yok edip sevgi temelli olan Kaynak’ımızı kendimizin bulması istendi. O, bir çeşit zorlayıcı idi! O bizi tam tersine zorlarken biz ne kadar inatla birlik ve sevgi temelli davranışları beslersek o sınav aracını o kadar alt etmiş olacaktık.

Bizi ‘Kurgulayan’ ve bu diyara ‘Gönderen’ tarafından, dışarıda sıcak çatışmadaki düşmanından daha zor, daha sinsî, daha keskin zekâlı bir “iç düşman” ile bizim mücadele gücümüzün gelişmesi istenmişti!

O mistik yıllarımda çok sordum:

Kimiz biz?

Niye geldik?

Ne demeye bu dünya var?

Bu hırgür nice dir, nereye kadardır?

Sonra, güya kimseye zararı olmuyor diye, kendimi kandır-
dığım nefsimle tanıştım. En büyük zararı kendime verdiğimi
anladım. Çocuksu, sorumluluk almayan, aşırı içe dönük, bazen
neşeli, biraz tembel, çokça alıngan nefsim, bana bu eksikleri
hoşmuş gibi gösterdi! Kendimi sorgulamayı unuttum bir dönem!
Tıkanmaya başlayınca yine yöneldim içime!

İşte o vakitler, yazıyı bir tedavi aracı görüp önce 1999 se-
nesinde denemelerle içimde olan biteni gözlemlerdim, sonra
2005’te içsel diyaloglardan oluşan *Kendime Yolculuk* adlı yarı
kurgusal, otobiyografik hikâyeyi kaleme aldım. Onu yayımlatıp
içimde bulduklarımı, yaşamın içinde fark ettiklerimi birilerine
ulaştırmak niyetim vardı. Sebat edemedim bu niyette! Tek tük
birkaç insana ulaşabildim.

O taslakta, dışarıda değil içeride turlayan bir kahraman vardı.
Dışarıya değil; içeriye bakan ve içeriyi dinleyen... Tek tük ör-

nekleri olsa da aslında bu, alışılmadık idi. O çalışmanın kahramanı ‘Athara,’ kendisi olmak için ‘Kendim Kasabası’na doğru içeriden bir yola çıkmıştı. Yazılım süreci boyunca mistik bir bakış ve dil kullanılmıştı. Farkındalıklar kaleme alınmış ve içerisi düzelince dışarısı da o oranda düzelmişti.

Dediğim gibi bunu bu binyılın başlarında kaleme almıştım ve sonrasında o bakış açısı da yetmedi! Daha bütünsel bakamadığım için de ulaşamadım insanlara.

Gerçek başarısızlık, çabuk pes etmekten ileri geliyormuş! O vakitler göremedim! İ  imizde bir engelleme komitesi var. Biz gerçekten pes etmeyecek kadar kararlı olana dek kapılar bize a  ılmıyor! Ben çok çabuk pes ettim! Bu da i  ten i  e kendimizi aşırı   onemli sanmamızdanmış! Bunu da nihayet fark ettim!

‘Nasıl?’ dediğinizi duyar gibiyim!

Ürettiğimiz eser ya da proje sanki bizim en olgun   retimimizmiş gibi, büyük ama mesnetsiz bir özgüvenle kapıları zorlamaya başlıyoruz. İki, üç menfi cevapla s  ng  lerimiz düşüyor ve ‘O kıymetli varlığımızı dışardakiler anlamadı.’ deyip pes ediyoruz. Belki o saniyeye dek olan en olgun işimizi çıkardık ama bu iş veya eser tabana yayılıyor mu ve ruhlara ne denli işliyor, ne denli kabul görüyor? Dahası ürettiğimiz şey tüm bu   lemi kurgulayanın yani Yaradan’ın niyetiyle ne kadar örtüşüyor! B  t  n   sevgiyle ne kadar kucaklayabiliyor, ne kadar anlaşılır olabiliyor? İşte bu soruları hiç düşünmüyoruz!

Aynı şekilde i  imde beni sağaltan, şifalandıran, bilincimle yaptığım o diyalogları da çok az kişi anladı! Onlardan biri şu an burada! Yayınevi sahibi olan babası Ragıp Bey’in reddedip fırlattığı ilhamıma sahip çıkmış, kale almış, okumuş ve ondan etkilenip i  iyle barış dolu bir uzlaşma yakalamış biri! Sevgili Bilun, tekrar hoş geldin!”

Bilun ayağa kalktı ve teşekkür etti. Gülfem kaldığı yerden sözlerine devam etti.